

ogsaa se hen til vedkommende Kommunes Skatteevne, og vil man sammenligne Skatteevnen i de store Kommuner, hvor Befolkningen reiser hen, er den forholdsvis større end i mange andre Kommuner, der have færre Fattige, men hvor Skatteevnen ogsaa er mindre. Vil man nu gaa til et endnu længere Ophold, bliver det mere uretfærdigt imod de Fattige og overfor hele Kommunen. Der er saa Mange, der sidde og opdrage en Børneskole; men der er ikke Plads til Mere, end at Forældrene kunne erhverve Jøden; naar Børnene blive ældre, maa de søge hen til de større Erhvervscentre og tjene deres Jøde der, og naar de saa have været der i nogle, maaste i mange Aar, komme de hjem til vedkommende Fødekommune f. Ex. ude paa Heden, hvor de ere fødte. Det er efter min Opfattelse en meget uheldig Bestemmelse. Jeg er overbevist om, at man kan vedtage saa mange Love, man vil, om frie Fattigforfølgelseskasjer og oprette saa megen kristelig Menighedspleie og Velgjørenhedsforeninger, man vil, det vil ikke kunne modvirke Fattigbyrden, saalænge vi have denne Transaktion med Hjemsendelse, som vi nu have. Det gjør mig ondt at se, at den saakaldte kristelige Menighedspleie, som jeg selv har været med til at opfordre til at sætte i Værk, spørger saa angstligt, naar de skulle understøtte Fattige: Hvor længe har Du været i Kjøbenhavn, har Du været der i 4 Aar, hvor er Du født, førend de ville udvise denne kristelige Barmhertighedsgjerning; det kan jeg ikke rigtig kalde en kristelig Barmhertighedsgjerning. Der er blevet sendt mig et Skrift af Pastor Schepelern, af hvilket jeg har set, at det praktiseres saaledes i Kjøbenhavn, og da jeg saae det, betakkede jeg mig noget for denne kristelige Barmhertighedsgjerning: thi skulde det være det, forekommer det mig, at den skulde træde til, saasnart Vedkommende kom i en øieblikkelig Nød, og hjælpe ham, saa at han ikke maatte ty til det offentlige Fattigvæsen; ellers bliver det nemlig en Art Fattigunderstøttelse, som man ikke vil give dem længer, end man er sikker paa, at de ikke skulle ty til Fattigvæsenet.

Der er en Bestemmelse, der er udeladt i dette Lovforslag, som fandtes i det tidligere, og som jeg tror var et heldigt Forslag, det gik ud paa at afværge den sørgelige

Transaktion, som mange Steder finder Sted, at faae en Kvinde, der har Børn, som skulle forføres, gift med en Mandsperson i en anden Kommune, og derved at vælte Byrden baade af Kvinden og af Børnene over paa denne Kommune. Ved tidligere Lovforslag har man søgt at forhindre det; men det har man ikke gjort her. En saadan Bestemmelse skulde nærmest være opført i § 22, og skal Lovforslaget gaa videre, tror jeg, vi maa have en saadan Bestemmelse gjenoptagen: Det er jo, som bekendt, Noget, der ikke sker sjældent, at man faar en Mandsperson listet til at gifte sig med en Kvinde, som er forfølgelsesberettiget i en anden Kommune og der har en Del Børn, for at faae disse væltede over paa Mandens Kommune, og det var jo let dog at forhindre; dersom Børnene beholdt samme Forfølgelsessted, som Moderen havde, da hun blev gift, vilde denne Transaktion ikke finde Sted. I Motiverne er der omtalt en Bestemmelse, som jeg i og for sig ikke har Noget at erindre imod, som angaar saadanne Personer, med Hensyn til hvilke man ikke kan finde, i hvilken Kommune de ere forfølgelsesberettigede. Der træffes jo enkelte af den Slags Individuer. Tidligere var det saa, at hvor de havde været i 5 Aar, eller i det Mindste i 1 Aar, vare de forfølgelsesberettigede der, nu skal det betragtes, som om de intet Hjemsted havde; de skulle forføres i den Kommune, hvor de findes trængende; men Byrden skal fordeles paa en større Kreds. Det forekommer mig, at man kunde gaa den Vej, man er gaaet flere andre Steder, at, naar en Person virkelig ingen Amtskommune hører til, hører han Staten til. Man har jo erkjendt, at han har ikke hjemme i nogen Kommune; men han er dog i Staten, man kan ikke faae ham bort, altsaa kunde Staten forekomme det mig, træde til i det Tilfælde.

Med Hensyn til Forfølgelsesmaaden skal jeg indrømme, at Ministeren har bestræbt sig for at skjelne mellem dem, som nærmest kunne betegnes som virkelig Trængende, og dem, der ikke ville arbejde, og af den Grund ere blevene Trængende; men hvorvidt man er naaet til det fulde Maal, staar noget tvivlsomt for mig. Man har i Reglen delt disse Trængende i 3 Klasser. De, der ikke kunne, de Gamle og Svage,